

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 449 ■ 31 Ekim 2012 ■ Fiyatı: 25 krş.

Barış için ölümleri durdurun

Yüzlerce PKK üyesi açlık grevinde. Bu satırlar yazıldığında hapisanelerde süren eylem 50. gününe gelmişti.

Kalıcı sağlık sorunlarını ve ölmeyi göze alan Kürt mahpuslar üç şey istiyor: Liderleri Öcalan'ın avukatlarla görüşmesi ve her hükümlü gibi görüş hakkını kullanabilmesi. Anadillerinde eğitim ve savunma haklarının tanınması.

Başbakan ise bu talepleri kabul etmeyeceklerini söyledi ve "Gerekirse müdahale ederiz" dedi.

12 Eylül darbesinden bu yana

hapisanelerdeki açlık grevlerinde 144 mahpusun hayatını yitirdiği Türkiye'de, önceki hükümetler gibi AKP hükümeti de sorunu çözmeyi değil ölümlerle sonuçlanacak bir tavrı benimsemiş gözüküyor.

Kürt sorununun artık çözülmesini, 28 yıldır süren savaşın bitmesini, Türk ve Kürt gençlerinin ölmemesini isteyenler açlık grevlerine karşı hükümetin yaklaşımına tepki göstermelidir.

Hapisanelerdeki her bir ölüm, on yıllardır çözümsüzlük içinde bırakılan Kürt soru-

nunu çözümsüzlüğün batağına daha da gömecektir.

Açlık grevi yapan PKK üyelerinin ölmesi dışarıda çatışmaları ve savaşı kışkırtacaktır.

Bu savaş artık bitmelidir. Barış isteyen herkes hapisanelerde olası ölümlerin daha fazla kan dökülmesine, vergilerimizin savaşa harcanmaya devam etmesine neden olacağını bilmelidir.

Herkesin kendi anadilinde eğitim görmesi, mahkemelerde ve hayatın her alanında Türkçe gibi Kürtçenin de konuşulması tartışılması bile

abes olan demokratik bir hak. Her hükümlünün avukatları ve ailesiyle görüşmesi temel bir hak.

Başbakan'ın kendisi "Gerekirse İmralı ile görüşürüz" derken avukatlarının görüşürülmemesi anlaşılmalıdır.

Açlık grevi yapan mahpusların üç talebinin tanınması Türkiye'yi savaş ve gerilim ortamından çıkarabilir.

Barış için hapisanelerde ölümleri durdurun. Hükümet Kürtlerin taleplerini tanınsın, akan kan dursun.

Katil Esad defol git!
Suriye halkı yalnız değildir

Diktatör Esad, arife bayram dinlemedi. Ateşkese uymadı. Bayramın üç gününde 425 kişi Esad'a bağlı silahlı güçler tarafından katledildi. Bu Suriye rejimi tarafından bozulan ikinci ateşkes. Esad defolup gitmeden, rejim değişmeden, Suriye'ye özgürlük gelmeden kanlı çatışmaların sona ermeyeceğini bir kez daha gördük.

Suriye'de rejimin katliamları sonucu 1 milyon insan, evlerini terk etti. Yüz binlercesi komşu ülkelere kaçtı.

Esad'ın baskısından ve bombalarından kaçarak Türkiye'ye sığınan Suriyeliler kardeşimizdir.

Sığınmacılara yönelik ırkçılık temelinde yürütülen kampanyaya karşıyız.

Yedi binden fazla Suriyeli hâlâ Türkiye sınırında bekletiliyor. Devlet sınırları açmalıdır.

Sığınmacılara özgürlük istiyoruz. Onlar mülteci ve hakları derhal tanınmalıdır.

Suriye'de tüm ezilen halkların, tüm dini grupların kendi kaderini özgürce belirlemesi için rejime karşı direnişle örülecek uluslararası dayanışma çok önemli.

Suriye Devrimi'nin yanındayız!

Suriye Halkının Yanındayız Platformu, 1 Aralık'ta İstanbul'da saat 15:00'de Taksim Meydanı'nda buluşarak Suriye Konsolosluğu'na yürüyecek.

Siz de katılın! Sesimiz daha gür çıksın!

Yetti artık AKP!

Gerçekçi ve devrimci bir sınıf mücadelesinde, reform taleplerine sahip çıkanlar, taleplerini bir yere yöneltirler. Bir yerden talepte bulunurlar.

Türkiye’de 2002 yılından beri siyasal ve ekonomik taleplerin iletileceği yer AKP hükümetidir. İşçiler, hükümete seslenir, Kürtler hükümete seslenir, kadınlar, özgürlük isteyenler, kimliklerinden dolayı ezilenler, dışlananlar, LGBT bireyler, başörtüsü yasağına direnenler, haklarının çiğnendiğini düşünenler, kentsel dönüşüm, ekolojik dengeyi bozan vahşi enerji politikalarına karşı olanlar, eşitlik ve adalet talep edenler... Ezilen tüm kesimler ve hak talebinde bulunanlar, hükümete, son 10 yıldır AKP iktidarda olduğu için ondan talepte bulunur.

Bunun çok basit bir nedeni var. Türkiye’nin iç ve dış politikasından, ekonomik eğilimlerinden, demokrasinin sınırlarının daralmasından, sendikal hakların düzeyinden, ezilen halkların statusüzlüğünden, ücretlerin düşüklüğünden, soykırım mağdurlarının tarihsel ve güncel haklarından, cinsiyetçilikten, başörtüsü yasağının sürmesinden, işsizlikten sorumlu olan temel siyasi odak AKP hükümetidir.

Yöneten AKP hükümeti olduğu için, talepler, hem de bu talepleri karşılayamayacağı, karşılamayaacağı ve karşılamayı aklından geçirmeyeceği biline biline hükümete yöneltilmek zorundadır.

Ekonomik ya da siyasi reform taleplerinin sihirli bir yanı vardır, bu özelliği nedeniyle sosyalistler, reformlar için, reformistlerden daha önde, çok daha kararlı bir mücadele vermek zorundadır. Hükümete yönelik, gerçekleşmesi mümkün ve gerekli olan her reform talebi, bu talep meşruluğunu kitlelerin yakıcı ihtiyaçlarına denk düşmesinden aldığı ölçüde, hükümeti iki ucu pis bir değnekle baş başa bırakır. Reformlara sırtını döndüğünde, taleplerinin haklılığı çok açık olan kitleler nezdinde teşhir olmaya başlar. Kitlelerden oy alarak iktidar olan hiçbir siyasi parti, tabanını yitirmeyi göze almaksızın kitlelerin taleplerini sonsuza kadar görmezden gelmez. Görmezden geldiği, talepler arkasını döndüğü her saniye, yaygın bir siyasal sorgulamaya maruz kalır.

Talepleri karşılasa, zaten sorun yoktur! Sorun, artık yeni talepleri öne çıkartmak, siyasal demokrasinin sınırlarını her düzeyde geliştirmek için haklılığını tarihten değil, kitaplardan değil, kitlelerin can alıcı sorunlarına denk düşmekten alan politik sloganları öne çıkartmaktadır.

Her burjuva partisi gibi AKP’nin de kitlelerin reform taleplerine bakışını belirleyen sınırları var: Birisi, partinin kadrolarının siyasal ufukları, diğeri ise egemen sınıfın çıkarlarının sürekliliğinin sağlanması. Bu sınırlar, her hükümeti, asla tutamayacakları vaatler vermeye zorlar. Gerçek insanlara, yoksullara, demokrasi isteyen toplumsal gruplara seslenmek, onların bir parçası olmak isteyen her sosyalist, bu vaatleri teker teker anlatmalı, yerine getirilmeyen her vaadi açığa çıkartmalı, teşhir etmelidir. Bu yüzden, dünyanın etkili sloganı olan “Yetmez ama evet!” sloganı, dün de bugün de aynı zaman da “Yetti artık AKP!” anlamına gelmektedir.

Dünyayı de için Marks

Marksizm 2012, dünyada büyük alt üst oluşların, devrimlerin, ayaklanmaları ve küresel ısınmanın vahim sonuçlarının yaşandığı bir dönemde gerçekleşiyor.

Kapitalizm krizde

2008’de başlayan kapitalizmin krizi derinleşiyor. Avrupa’da Yunanistan ekonomisinin çöküşünü, İspanya ekonomisi izliyor. Yaşlı kıtanın hemen her ülkesinde krizin faturasını işçilere ve emekçilere ödetmek isteyen hükümetlere karşı direniş var.

İşçiler ve öğrenciler gerçek demokrasi-yeni bir dünya için sokağa çıkarken bir yanda da ırkçı ve faşist hareketler güçleniyor.

ABD işsizliği yok edemeyerek durgunluğa doğru ilerlerken kapitalizmi ayakta tutacak yeni güçler olarak sunulan Çin, Hindistan, Brezilya gibi ülkelerin de ekonomik büyüme hızı yavaşlıyor. Kapitalist sınıfın krize yönelik bir çözümü yok, bütün sözcüleri karamsar bir şekilde 1929’daki büyük bunalıma işaret ediyor.

Devrimler ve ayaklanmalar yayılıyor

Ortadoğu ve Kuzey Afrika’da başlayan isyan büyüyor. Arap Devrimleri, egemen sınıfların ağır saldırılarına, Suriye’deki gibi katliamlara rağmen durmuyor. Tunus ve Mısır devrimlerinden öğrenen yoksullar on yıllardır halka kan kusturan baskı rejimlerine ve yoksulluğa son vermek için harekete geçiyor.

Zayıflamış emperyalizm

2001’de Afganistan’ı, 2003’te Irak’ı işgal ederek kendi düzenini dünyaya dayatan emperyalist devletler, karşılaştıkları direnişle, ekonomik krizle ve kendi halklarının baskısıyla zayıflamış durumda.

Küresel ısınma gezegeni tehdit ediyor

Milyonları yoksulluğa mahkûm ettiği gibi küresel ısınmaya ve doğanın tahribine yol açan kapitalist sistem kendi yarattığı sorunları çözmek yerine batan bankaları ve şirketleri kurtarmaya çalışıyor. Gezegen ise alarm zillerini çalıyor. Kuraklık, seller, kasırgalar, susuzluk insanlık tarihinde görülmemiş büyük felaketlerle dolu bir döneme sürüklendiğimizi gösteriyor.

20 yıl önce kapitalizmi insanlığın ulaşabileceği en iyi ve tek sistem olarak gösterenler, bu düzeninin kaçınılmaz olarak krize gireceğini söyleyen Karl Marks’ın haklı olduğunu kabul ediyor.

Milyonlar barış ve özgürlük istiyor

Dünyanın bir parçası olan Türkiye’de köhnemiş kemalist rejim milyonlar tarafından sorgulanıyor. Rejimin ezdiği Kürtler, Aleviler, Ermeniler ve tüm azınlıklar özgürlük istiyor.

Kürtlere karşı devletin 28 yıldır sürdürdüğü savaş toplumda artık bir azınlık tarafından destekleniyor. Çoğunluk barış istiyor.

Gerçek demokrasiyi henüz kazanmadık

Çoğunluk aynı zamanda gerçek bir demokrasi istiyor. Halkın darbeler düzenine ve yeniden darbe yapmak isteyenlere karşı mücadelesi büyük kazanımlar elde etti. 12 Eylül yargılanıyor. 28 Şubat yargılanıyor. Balyoz darbe girişimine katılan generaller ağır cezalara çarptırıldı. Buna karşılık Hrant Dink için “öldür” emri verenler hala açığa çıkarılıp yargılanmadı.

Binlerce faili meçhul cinayetin sorumlusu JİTEM’in üzerine gidilmedi. 1915 Ermeni Soykırımı, devlet ve egemen sınıf partileri tarafından hala inkâr ediliyor. Düşünce, toplantı, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü hala ceberut devletin baskısıyla sınırlandırılıyor.

Sömürünün çarkları dönüyor

Milyonlarca işçi açlık sınırının altında asgari ücretlerle çalıştırılıyor.

Çalışma saatleri uzatılıyor. İş güvenliği yok. Sendikalaşmanın önündeki engeller korunuyor. İş cinayetleri yeni canlar almaya devam ediyor.

Ücretler düşük düzeyde tutulurken, hayat her geçen gün daha da pahalalanıyor. 90 yıldır kasalarını dolduran patronlar, Türkiye işçilerinin ve emekçilerinin kanını emen zengin aileler, dün olduğu gibi bugün de kârlarına kâr katmayı devam ediyor.

Gençlere gelecek yok. Kadınlar şiddetin hedefi. Eşcinseller öldürülüyor, dışlanıyor.

Dünyayı değiştirmek için tartışma ve eylem

Marksizm 2012’de tüm bunları konuşacağız.

Kapitalizme karşı alternatifin ne olması gerektiğini hep birlikte tartışacağız.

Bu sisteme son verecek devrimci politikalar üzerine konuşacağız.

Eskimiş bu dünyayı değiştirmek için birlikte mücadeleyi ele alacağız.

Başka bir dünya mümkün diyen, bu düzenden şikayetçi olan, eşitlik ve özgürlük isteyen herkes, Marksizm 2012’nin tartışma ve eylem platformuna davetlidir.

8-9-10-11 Kasım’da İstanbul’da gerçekleşecek Marksizm toplantılarında buluşalım.

→ Türkiye’de özgürlükçü solun en geniş ve önemli tartışma platformu Marksizm bu sene 20 yaşında!

→ Marksizm toplantıları her yıl 2 kere düzenleniyor: İlkbaharda ve sonbaharda.

→ Toplantıları Devrimci Sosyalist İşçi Partisi (DSİP) düzenliyor. Ancak DSİP, Marksizm toplantılarını kendi görüşlerinin propagandası alanı olarak görmüyor, daha çok tartışmalar öne çıkarılıyor. Konuşmacıların çoğu DSİP üyesi olmayan, kendi özgün düşünceleri ile Marksizme katılan kişiler.

→ Her gün 5 toplantı periyodu var. Her toplantı 1 saat 15 dakika. Bunun 30-45 dakikası konuşmacılar tarafından kullanılıyor.

Konuşmacılar toplantının sonunda 5’er dakika ile tartışmaları toparlıyor. Konuşmacılardan geride kalan süre salondan isteyenler tarafından kullanılıyor. Doğal olarak salondan konuşanlar 3-5 dakika konuşuyorlar.

→ Toplantılar arasında 45 dakikalık bir ihtiyaç ve dinlenme molası var. Toplantılar zamanında başlatılıp, zamanında bitirilmeye çalışılıyor.

→ Marksizmde daima bir kitaplık oluyor. Marksizm konuları dışında yeni çıkan ve eski kitaplardan oluşan oldukça büyük bir sosyalist kitaplık kuruluyor. Kitapçının yanı sıra çeşitli kampanyalar ve yayın organları, Marksizm boyunca stantlar açıyor.

→ Marksizme her isteyen katılabilir, ancak organizasyon masraflarını karşılamak için katılımcılardan 4 gün için 10 TL (işsizlerden ve öğrencilerden 5 TL) istiyoruz. Biletlere kapıdaki kayıt masasından ulaşabilirsiniz.

Değiştirmek

izm

8-9-10-11 Kasım
İSTANBUL
Taksim Hill Otel

Hangi Cumhuriyet'i kim koruyor

Bütün diğer gazeteleri sabah internetten okumuştum, vapura binerken mecburen Cumhuriyet aldım.

Öztin Akgüç diye bir adamın "Cumhuriyeti Kutlamak" başlıklı yazısını okudum. Kim olduğunu bilmiyordum, akşam eve dönünce baktım. Eski hoca, şimdi Eczacıbaşı Holding yönetim kurulu üyesi. Yani "solcu"! "Cumhuriyet solcusu"!

Diyor ki, "İstanbul, Ankara baro seçimleri, Ümit Kocasakal ve Metin Feyzioğlu'nun seçim başarıları umut yarattı. Ülkede demokrasi, insan hakları, adalet, insanca yaşamak, haksızlıkları önlemek için cesurca savaşım vermek gerekiyor."

Solcu dediğin böyle olur işte! Ama bi dakika. Öztin Akgüç'e umut veren bu Ümit Kocasakal, şu sözleri eden Ümit Kocasakal değil mi?

"Anadilde savunma, asla kabul etmiyorum. Bu, hakkın suistimalidir. CMK 203 açık. Ha, eğer Türkçe bilmiyorsa, o Kürt vatandaşı ilk ben savunurum. Ama Türkçe bildiği halde, 'İlla da anadilde savunma yapacağım' demek, bir hakkın suistimalidir".

Yani anadilde savunma hakkını kullanmak, o hakkı suistimal etmektir!

Niye? Çünkü Kürtler kendi anadillerinde değil, Ümitkocasakal'ın anadilinde savunma yapmalıdır!

Öztin Akgüç ve Ümit Kocasakal gibileri, CHP, DSP ve İşçi Partisi, Pazartesi günü "Cumhuriyet'i korumak" için sokaklara döküldü.

Cumhuriyet'i korumak gerektiğini ben de düşünüyorum.

Cumhuriyet, kraliyetten, padişahlıktan, hilafetten daha iyidir. Koruyalım. Sakın ha, kraliyet kurulmasına izin vermeyelim.

Ama Pazartesi günü sokaklara dökülenler "Cumhuriyet" deyince ne anlıyor? Herkes Türkçe konuşacak, herkes Türk olduğu için mutlu olacak, herkes aynı düşünüp aynı giyinecek. Ve böyle yapmayanları ordu halledecek.

CHP İl Başkanı Salıcı, İstanbul'daki törende 1. Ordu Komutanı Org. Yalçın Ataman ve subaylara dönerek, "Sizin korumanız gereken Cumhuriyet'e biz sahip çıkıyoruz" diye bağırması. Türkçesini söylersek: "Darbe yapsanız lan, daha ne bekliyorsunuz!"

Tabii ki, Öztin Akgüç, Ümit Kocasakal, CHP, DSP ve İşçi Partisi istediği yere yürüyüş yapmakta serbest olmalıdır. Devlet, kimin nerede yürüyeceğine karışmamalıdır.

Halk arasında o kadar az destek buluyorlar ki, yürüdükçe güllünc oluyorlar zaten.

Roni Margulies

Gelecek hafta: Ferhat Kentel

Mısır Devrimiyle Dayanışma Eylemi, Mısır Konsolosluğu önü - İstanbul, 12 Şubat 2011

	11.00 - 12.15	13.00 - 14.15	15.00 - 16.15	17.00 - 18.15	19.00 - 20.15
8 Kasım Perşembe	Dünyayı değiştirmek için MARKSİZM 2012 8-9-10-11 KASIM İSTANBUL Taksim Hill Otel	ATÖLYE 1871 Paris Komünü "Doğrudan demokrasi nedir?"	ATÖLYE 1905-1917 Rus Devrimleri "Tek ülkede sosyalizm olur mu?"	İrkçiliği yenmek ve nefret suçlarını durdurmak Yasemin Inceoğlu Rıdvan Akar Cengiz Algan	Barışa giden zorlu yol Gülten Kışanak Doğan Tarkan Garo Paylan
9 Kasım Cuma	ATÖLYE 1918-1923 Alman Devrimi "Ya sosyalizm ya barbarlık"	ATÖLYE 1936 İspanya'da iç savaş "İhanete uğrayan devrim"	Marksizm ve edebiyat eleştirisi Terry Eagleton - Bülent Somay	Darbecilere karşı mücadelede son durum Alper Görmüş Kerem Kabadayı	Marks neden haklıydı? Terry Eagleton
10 Kasım Cumartesi	Mobbing'e son Hüseyin Yüksel - Çağta Oflas	AKP'ye karşı sosyalist muhalefet Mithat Sancar - Ferda Keskin Murat Belge	Azınlıklar nasıl azınlık oldu? Baskın Oran	Kapitalizm sonrası yaşam Doğan Tarkan-Demiray Oral Hayko Bağdat	Arap Baharı Sinan Özbek - Mete Çubukçu
11 Kasım Pazar	ATÖLYE Çin Devrimi "Mao'dan kültür devrimine"	Kadına sistematik şiddet aracı olarak devlet Eren Keskin - Meltem Oral	Kürt sorunu ve şiddet Ömer Laçiner - Roni Margulies Mesut Yeğen	FORUM 1915'den 2015'e soykırımın yüzleşme Ferhat Kentel Cengiz Aktar Ragıp Zarakolu	FORUM Başka halkları farketmek: Çerkesler Kuban Kural-A. Kadir Polat Alper Kahraman Kelemet Çiğdem Türk
		Naziler, Altın Şafak, Ülkücüler: Faşizme karşı mücadele Thanasis Kampagiannis İrmak Özınanır	Bilimkurgu sineması ve ütopya Kutlukhan Kutlu - Bülent Somay		Düzenleyen: DSİP Devrimci Sosyalist İşçi Partisi

Neler kesiliyor?

■ Kamu işçilerine ödenek dışı fazla mesai ücret ödenmeyecek. Bütçenin farklı kısımlarından işçi ücretlerine ve fazla mesailere para aktarılmayacak.

■ Yemekhane ve kreşlere bütçeden pay ayrılmayacak. Giderleri ise bu sosyal tesisler kendi işletmelerinden karşılanacak. Çalışanlara ücretsiz olması gereken yemekhaneler lokantaya, kreşler ise özel kreşlere dönüşecek.

Diyanet'e sağlığın iki katı para

Devletin dine müdahale ve biçimlendirme aracı olan Diyanet İşleri Başkanlığı (DİB), en büyük ekonomik kaynakları yutmaya devam

ediyor. DİB'e bütçeden ayrılan pay, 2013 yılında yüzde 18.3'lük artışla 3.9 milyar liradan 4 milyar 605 milyon liraya çıkarıldı. DİB bu ödeneğiyle, 2 milyar 490 milyon pay ayrılan Sağlık Bakanlığı dahil 11 bakanlığı geride bıraktı.

Savaş bütçesine hayır!

2013 yılı bütçesi AKP hükümetinin önceliklerini ortaya koydu.

404 milyar liralık 2013 yılı bütçesinde eğitime ayrılan pay yüzde 11,8 iken savunma-güvenlik harcamalarına ayrılan pay yüzde 11,3.

Diyanet'e sağlığa ayrılan payın iki katı kadar para ayrılırken bir diğer artış devletin gizli istihbarat kuruluşu MİT bütçesinde yapıldı.

Kreşlere ve yemekhanelere ödenek ayrılmazken yüzde 60'ından fazlası emekçilerden kesilecek olan 318 milyarlık verginin en önemli kısımları savaşa ve devletin resmi din öğretisinin yayılmasına harcanacak.

Meclisteki 2013 yılı bütçesinde giderler 404, gelirler 370 milyar lira olarak belirlendi. Vergi gelir tahmini ise 318 milyar liraya çıkarıldı.

Daha yeni bütçe gelmeden yapılan 12 milyar liralık ilave vergi geliri içki, sigara ve akaryakıttaki ÖTV artışından sağlandı.

Hükümet yanlısı gazeteler 2013 bütçesinde fakirlere gelir transferindeki artışa dikkat çekiyor.

Sosyal hizmetler ve yardımlar için 17.2 milyar lira ödenek ayrıldı. Yoksullara eğitim, sağlık, yiyecek ve barınma yardımını içeren kalem 3,6 milyar olarak belirlendi. Bunun 3,5 milyarı evde hasta, yaşlı ve engelli bakımı için kullanılacak. Öğrencilere ödenecek burs ve harçlıklar 2 milyar, yeşil karta 5,1 milyar, kâr amacı gütmeyen kuruluşlara 1,7 milyar ayrıldı.

Sosyal bir bütçe mi?

Bu rakamlar 2013 bütçesinin sosyal adaleti esas alan bir bütçe olduğunu söylemeye yeter mi?

Yapılan gelir transferleri yoksulların gündelik yaşamında bir nebze de olsa rahatlama sağlasa da yoksulluğu yok etmeyecek. Hükümet kamu yatırımlarından kaçtığı gibi hem ücretleri düşük tutuyor hem de istihdamı artırıcı poli-

tikalari küçük bütçeli kredili ve geleceği belirsiz projelerle sınırlı tutuyor.

Savunma-güvenlik harcamalarına ayrılan pay, sosyal hizmet ve yardımlara ayrılan payın 2,5 katından biraz fazla. En önemli kaynaklar savaş politikalarına harcanırken milyonlarca işçi ve emekçiyi açlık sınırının altında asgari ücret, yoksulluk sınırının altında maaşlar bekliyor.

Bu kabul edilemez

2013 bütçesinin bütünü incelendiğinde karşımızda yine bir savaş bütçesinin olduğu görülüyor. AKP hükümeti sivilleşmeye değil militraizme para harcıyor. Vesayet rejiminin kurumları nemalanmaya devam ediyor.

Vergilerimiz MİT'e, orduya, polise harcanacak. Bu bütçeye karşı çıkmanın temeli Kürt isyanına karşı devletin 28 yıldır sürdürdüğü savaşın sona ermesi olmalı. "Savaşa değil emekçiye bütçe" sloganını yükseltmeliyiz.

Bütçenin %10'dan fazlası MİT'e, orduya, polise, yargıya

2013 bütçe ödenekleri toplamda 403 milyar 987 milyon lira olarak belirlenirken, savunma ve güvenlikten sorumlu kurumlara aktarılması öngörülen kaynak 2012 yılına göre yüzde 16,2 artışla 45,3 milyar lira oldu.

■ MİT bütçesi yüzde 32 artırıldı. MİT, 773 milyon lira ödenek ayrılan TBMM'yi de 927 milyon lira bütçe ayrılan Afet ve Acil Durum Yönetim Başkanlığı, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı ile Gümrük ve Ticaret Bakanlığı bütçelerini solumuş oldu.

■ İçişleri Bakanlığı bütçesi ise 2,6 milyar liradan 2,9 milyar liraya yükselecek.

■ Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği bütçesi de yüzde 32'lik artışla 14,4 milyon liradan 19 milyon liraya yükseldi.

■ Milli Savunma Bakanlığı bütçesi yüzde 12'lik artışla 18,2 milyar liradan, gelecek yıl 20,4 milyar liraya çıkacak.

■ Jandarma bütçesi 4,9 milyardan 5,8 milyara yükseldi. Artış yüzde 19!

■ Emniyet Genel Müdürlüğü'nün gelecek yıl ödeneği yaklaşık yüzde 22'lik artışla 12,1 milyardan 14,8 milyar liraya çıktı.

■ Anayasa Mahkemesi'nde artış oranı yüzde 52'ye çıktı. Anayasa Mahkemesi'nin genel bütçeden alacağı ödenek miktarı yüzde 52,1'lik artışta 24,7 milyondan 37,6 milyon liraya yükseldi.

İspanya ve İtalya'da on binler sokakta

İspanya'da halk, 13 milyar avrodan fazla kesinti öngören 2013 yılı devlet bütçesini protesto etmek için 27 Ekim'de sokağa çıktı.

Madrid'de yürüyen Öfkeliiler "Hayır, hayır, bizi temsil etmiyorlar", "Borçların bütçesine hayır", "Zorunda değiliz, ödemeyiz", "Birlik olursak, evet başarabiliriz", "İstifa, istifa" sloganlarını attı. Barcelona'da ise emekliler ve

öğrenciler sokaktaydı. "Onurlu ve kaliteli eğitim" sloganıyla düzenlenen gösteride vekil öğretmenlerin çalışma şartları zorlaştırılması, maaşların yüzde 15 düşürülmesi, profesörlerin çalışma saatleri artırılması, burslarda ve öğrenme güçlüğü çekenlere ders veren uzman öğretmenlerin maaşlarında kesintiye gidilmesi protesto edildi.

İtalya'nın başkenti Roma'da sokağa çıkan işçiler, öğrenciler ve emeklilerden oluşan 100 bin kişi Başbakan Monti ve teknokrat hükümetinin ekonomik politikalarını protesto etti

"Monti istifa" sloganlarının atıldığı yürüyüşe göçmenler de destek verdi. Eylemde Filistin bayrağı açıldı ve "Gazze'ye Özgürlük" diye bağırıldı.

Teorinin bir önemi var mı?

Teorisiz siyaset olmaz, özellikle devrimci siyaset olmaz. Her etkinlik, her toplantı, her basın açıklaması ve her eylem ya belirli bir teorinin dışı vurumudur ya da bir dizi teorik görüşün yan yana yer aldığı bir platformdur.

Siyaset, siyasal ilişkilerin dönüşümünü hedefler. Bu yüzden teori, gerçeğe ilişkilidir. Her teorinin iddiası, gerçeği açıklamaktır. Açıklamak için, gerçeğin kavranması gerekir.

Devrimin hem zorunlu hem de gerekli olduğu önermesi, kapitalist üretim ilişkilerinin somut bir analizine bağlı olarak dile getirilmezse, anlamsız bir kuru ajitasyona dönüşür.

Kapitalizm nasıl işler? Sınıflar bir birinden nasıl ayrışır? Kriz, neden kapitalizmin içsel bir özelliğidir? Azalan kar oranları bir yasa olarak sistemin belirleyici bir özelliği mi, kapitalizm neden ve nasıl ömrünü uzatabilmektedir? Neden, tek tek ülke ekonomileri dünya ekonomisinin organik dinamizmine tayin edilir? Kapitalizm neden eşitsiz ama birleşik gelişir?

İşçi sınıfının tarih sahnesine çıkışı kadar eski bir iddia var: işçi sınıfının devrimci gücü yoktur! Bu tez, işçi sınıfının yok olduğu, gücünü yitirdiği versiyonlarıyla güncelleniyor.

İşte teorinin önemi burada. İşçi sınıfı var mı, yok mu? Varsa gücünü nereden alıyor? Bu gücünü neden her saniye kanıtlamıyor?

Hangisi gerçek? Teori, gerçeği gizleyen, gerçeğin üstünü örten, gerçeği görünmez kılan diğer teorilere, kısacası, sağcı ve solcu süzgeçlerden geçerek hâkimiyet kuran egemen sınıf fikirlerine karşı gerçeği açıklama mücadelesinin en önemli alanlarından birisidir. Teorisiz siyaset olmaz.

Olursa karmaşık, birbirine karşıt siyasi sonuçlar üreten siyasal fikirler, siyaset, siyasal mücadele adına savunulmaya başlar.

Esad'ı destekleyenlerle Suriye devrimini destekleyenler, darbelere karşı çıkanlarla darbelere hayırhah tutum alanlar aynı siyasetin parçası gibi görünürler.